MIRCEA ȘERBĂNESCU

AVENTURĂ ÎN LUMEA ALBASTRĂ

14

M I R C E A Ş E R B Ă N E S C U

AVENTURĂ ÎN LUMEA ALBASTRĂ

AVENTURĂ
ÎN LUMEA ALBASTRĂ

AVENTURĂ
ÎN LUMEA ALBASTRĂ

AVENTURĂ
ÎN LUMEA ALBASTRĂ

AVENTURĂ
ÎN LUMEA ALBASTRĂ

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

Coperta de ALBIN STĂNESCU
http://www.clubul-temerarilor.blogspot.com

1

Portul rămînea încetul cu încetul în urmă, desenat într-o constelație de luminițe pîlpîinde, parcă sleite de lupta dusă noaptea întreagă cu întunericul. Vîslele nu făceau zgomot, ca şi cînd se scufundau în vată, nu în apă clipocitoare. Cel care trăgea la rame, un bărbat roşcovan şi pieptos, se vădea a fi deosebit de priceput la o asemenea treabă: barca înainta într-adevăr fără nici un zgomot distinct — abia dacă uneori tremura prin preajma ei un fel de oftat aproape omenesc.

Nico se ținea strîns de Karl, şi pentru că-i era cam frig, şi pentru că Mişu, omul de la vîsle, se înfuriase cumplit cînd îl găsise ascuns în barcă. Nico trecuse de cu seară pe la Karl şi, auzindu-i de la fereastră că se pregătesc pentru un drum secret, fugise pînă acasă, apoi se întorsese şi se pitise într-un cotlon al bărcii, să-i aştepte, împins de-o curiozitate care nu-i da pace. De cum l-a descoperit acolo, Mişu s-a răstit la el, l-a privit tăios pe Karl, dar n-au mai avut încotro. Se aflau în largul Dunării, şi cu toate că băiatul ştia să înoate foarte bine, noaptea ar fi fost primejdios, apoi ar fi putut face gălăgie — şi asta se vede că nu le convenea de loc celor doi.

Băncuța de la pupa lăsa doar atîta loc cît să încapă amîndoi — bărbat şi copil. Karl însă stătea încruntat

şi ţinea cu încordare cîrma, în aşa fel încît să nu se apropie prea mult de mal, dar nici să iasă din umbra sălciilor, „ca să nu ne agăţăm prosteşte de vreo undiţă”, cum spusese Mişu.

Călătoria începuse pe întuneric, pe la miezul nopţii. În dreapta lor se desluşea o siluetă uriaşă, ca de om adormit cu burta la stele: ostrovul Decebal, care desparte aici fluviul în două braţe gemene, nu departe de intrarea Dunării în ţară. Nico cunoştea locurile şi cu ochii închişi. În urmă rămînea portul Moldova-Veche, de care se îndepărtau cu fiecare bătaie de vîslă.

Într-o vreme, de dincolo de trupul adormit al ostrovului, de pe celălalt braţ al Dunării, se auzi duduind şalupa de patrulă a grănicerilor; zgomotul ajungea sacadat, parcă despărţit distinct în părţile lui componente: pac-pac-pac-pac.

— Pescuiesc şi ei, găsi de cuviinţă Mişu să glumească.

În curînd nu mai avură umbră de salcie. Mişu îi ceru atunci lui Karl să se depărteze de mal. Cît se putea cuprinde cu privirea, pe întinsul apelor şi pe înălţimile vinete ale ţărmului muntos nu se zărea ţipenie de om.

Mişu propuse lui Karl să schimbe locurile.

Barca se clătină cînd cei doi bărbaţi trecură unul pe lîngă celălalt. Nico avu impresia că sînt gata să se încleşteze sau să se arunce în valuri... Dar nu, băiatul

băgă de seamă că Mişu pipăise doar rapid şi pe nesimţite buzunarele lui Karl...

Aşezîndu-se alături, Mişu nu apucă imediat bara cîrmei. I-o mai lăsă lui Nico, iar el îşi aprinse pipa. Lipit de trupul noului vecin, băiatului îi era teamă. Cu toate acestea se silea să simtă ce are prin buzunare. Nu observa însă nici un obiect suspect.

Fumul gros, albăstrui, care ieşea din pipa aprinsă, se scămoşa în spate, peste micul evantai de spumă lăsat în urmă, pe suprafaţa apei, de înaintarea bărcii. Dar pe Karl aproape că-l izbi în nări, material, mirosul acestei pipe, miros de cenuşă şi de tutun ars. Aşa cum i se întîmplase nu de mult, avu senzaţia apăsătoare că îl pîndeşte o primejdie de neînlăturat. Ca şi atunci, noaptea, cînd se trezise convins că nu mai e singur în cameră, în propria sa cameră, încuiată de cu seară de însăşi mîna lui...

— E-e... cine-va? întrebase bîiguit, holbîndu-se la întunericul de nepătruns, de unde se simţea supravegheat fără milă.

Îşi temuse viaţa. Se gîndise că dacă ar face o singură mişcare, ar fi pierdut. Era curios că se temuse, doar îşi dorise de atîtea ori moartea!

Îi veni, de neoprit, pofta fumatului. Voia să-şi alunge acel coşmar îngrozitor pe care-l trăise atunci şi care acum revenea necruţător. Se făcea că zeci de mîini, sute de mîini, mii poate, se tîrau spre el în fel şi fel de vîrtejuri, ca apa, ameninţînd să-l inunde, să-l înece;

alunecau încet, mîini de bărbat, de femeie, de copil... avînd pielea galben-vînătă, lovită, zdrelită, cu urme de cătuşe la încheieturi... cu degete descărnate şi falange îngroşate, sîngerînd acolo unde fuseseră smulse sau tăiate, pentru că inelele, verighetele, dinţii de aur — toate trebuiau „recuperate". *Recuperare*, cuvîntul de ordine al Şacalului, omul care nu ştia ce e mila. Era mai bine să-l slujeşti, decît să-l ai duşman!

Dacă n-ar fi fost mirosul acela de tutun de pipă, care, deşi vag, era totuşi persistent, ar fi putut crede că încă mai visează.

Îşi amintea cum continuase scena în noaptea aceea cînd se simţise încolţit.

— E cineva? întrebase din nou, căutînd să se stăpînească, şi îngheţase auzind drept răspuns un hohot de rîs. „Mi s-a împlinit sorocul!" îi trecuse prin minte, simţind că-l trec sudori reci. Apoi îi scăpase printre dinţi: „Ce porcărie!" Şi atunci auzise din beznă o întrebare aproape veselă:

— Despre ce porcărie e vorba, Karl?

Aşadar, numele îi era cunoscut!

— Cine e? repetase şi mai îngrozit.

— Nu te teme, nu e conştiinţa ta încărcată, ci un prieten. Vin cu salutări din partea Şacalului!

Se ridicase atunci în capul oaselor, gata să se apere; cuvîntul „şacal" îl scotea din minţi. Ştia că Şacalul e mort. Zăcea în adîncul Dunării! El însuşi îi văzuse şlepul explodînd şi ducîndu-se, ca o bucată inutilă de

fier, la fund. Şi iată că cineva încerca să-l înspăimînte, spunîndu-i că e trimis de Şacal.

— Cine eşti şi ce vrei? mai insistase încă o dată, dar de data asta fără să tremure de frică, ci doar cu un glas obosit, o oboseală soră cu moartea.

Aceeaşi oboseală de atunci îi curgea ca o otravă prin sînge şi acum, înțepenindu-i brațele ca un tetanos. Abia de mai izbutea să împlînte vîslele în apă. Barca era mai mult împinsă de curent. Dar Mişu se făcea că nu observă.

2

— Dacă ai şti, băiatule, îi povestea Mişu lui Nico, trăgînd din pipa stinsă între timp, cîte ascunde Dunărea asta! Ca şi pămîntul de prin preajmă, căci pe aici au umblat oameni mulți în curgerea vremii. Habar n-ai tu! Apele ei ascund adevărate comori! Cheia unuia din lacătele acestor comori o am eu. E în mîna mea, tot aşa de adevărat, precum țin lemnul ăsta al cîrmei. Dar să nu mă înțelegi greşit, adăugă rîzînd — şi părea mai degrabă că vorbeşte pentru urechile lui Karl — eu nu după averi umblu. Dacă aş putea să fac ceva pentru pasiunea mea, aş descoperi pe fundul Dunării o anumită corabie scufundată cu... sute de ani în urmă.

Tăcu, privind fix fața imobilă a lui Karl. Nico îl asculta cu luare-aminte. Ca şi în clasă, la lecții, îşi frămînta fără să ştie buzele.

— Tu cunoşti puțin istoria acestor locuri?

Nico se uită la Mişu întrebător.

— Pe aici au trecut romanii, urmă acesta şi făcu un gest cu capul în direcția malului. Au scormonit munții, s-au bătut şi au întemeiat o viață nouă. Au împodobit Băile lui Hercule cu statui de o rară frumusețe. Marmora albă, cioplită cu artă, şlefuită, lucioasă, s-a transformat într-o comoară, pe care dacă aş avea-o eu... măcar în cîteva exemplare... Dar cum să o ai, dacă ea zace jos, în vîltoarea apelor?!

Mişu vorbea entuziasmat, parcă-şi uitase de supărarea pe care i-o stîrnise băiatul, aflîndu-l ascuns în barcă.

— Dar cine-a scufundat-o? întrebă Nico interesat, privindu-l pentru prima dată pe Mişu cu alți ochi.

— Hei, Karl, strigă Mişu. Ce naiba faci? Vezi cum vîsleşti, că ne uzi leoarcă!

Pe Karl îl furaseră iar amintirile. Revenise la aceeaşi scenă cînd, din întunericul des ca o pînză, o voce autoritară îl făcuse să tresară:

— Subofițer Karl, te afli la ordinele mele! îmi vei răspunde la tot ce te întreb!

Urmase o pauză scurtă, grea. Vocea reluase aspră:

— Deocamdată, tolerez să stai culcat, deşi s-ar cuveni să iei o poziție regulamentară în fața unui superior şi-a unui judecător. Te-aş putea condamna pentru dezertare şi te-aş executa pe loc! Camarazii tăi au luptat pînă la ultima lor suflare. Unii mai luptă încă... Cum se face că ai abandonat, şi încă în felul acesta lamentabil? De ce ai rămas în urmă? Credeai că nu va mai veni nimeni să te întrebe nimic, niciodată? Eşti atît de naiv, sau te prefaci?

— N-am rămas din voința mea. Am fost părăsit de camarazi. Şlepul meu a rămas împotmolit atunci, la retragere. A fost avariat.

— Zău aşa?! Şi de ce n-ai fugit? De ce nu te-ai urcat în altul?

— Eram beat. Dormeam undeva. Şi nimeni n-a venit să mă anunțe că se face transbordarea pe alt şlep din convoi.

— Cum se face că nu te aflai pe şlepul Şacalului, unde îți era locul? Ştiai ceva de explozia care l-a scufundat?

— Nu, nu ştiam! De unde era să ştiu? O fi fost o mină. A sfărîmat şi cîrma şlepului ăsta, în care locuiesc, de a trebuit să fie lăsat aici.

— Există bănuiala că explozia de pe şlepul Şacalului a fost provocată. Eşti unul dintre cei care cunoşteau sistemul de dinamitare al ambarcațiunii şefului, pentru un caz extrem. De ce ai fugit, totuşi, cu o jumătate de oră înainte de explozie?

— N-am *fugit!* Nu!

Gemuse pentru întîia oară, căci îşi dădea seama de gravitatea acuzaţiilor care i se aduceau. Nu erau întrebări puse la întîmplare, şi tare ar fi vrut să înţeleagă cît anume ştia cel din beznă despre întîmplările legate de explozia de pe şlepul Şacalului. Încercase să ajungă la ţigările puse pe masă, dar de la prima mişcare vocea din întuneric, alarmată, îi comandase energic:

— Înapoi! Nici o mişcare! Poate că ţi-ai închipuit că ţi-am pierdut urma? Nu, subofiţer Karl, te-am avut tot timpul în vedere. Ţi se mai dă o şansă. Una singură, şi ultima! Trebuie să ajuţi pe cineva care va veni peste o zi, două-trei cel mult. Vei îndeplini tot ce-ţi ordonă el. Va veni, dîndu-se drept un muncitor de la şantierele navale, pentru repararea cîrmei. Va şti bine limba de pe aici. Ai grijă! Tu ai o situaţie bună. Ai acte false. Habar n-are nimeni cine eşti în realitate; te cred un şlepar oarecare, un nenorocit de om de treabă. Nu va bate la ochi, dacă vei primi pe cineva care are misiunea să facă reparaţii, nu-i aşa? Mai ales că...

— Dar eu nu vreau! strigase atunci, întrerupîndu-l pe cel care-i dădea dispoziţii. Nu vreau! Lăsaţi-mă în pace! Oricine-aţi fi!

— Nu te mai preface! Te cunoaştem bine!... Cel care va veni la tine va aduce un mic cap de şacal, turnat din argint. Mi se pare că tu porţi la gît, legat cu un lănţişor de aur, în chip de amuletă, capul unui şacal

turnat tot din argint. Capul adus de el se va potrivi la capul pe care îl ai tu. E limpede?

Karl îl privi pe Mişu cu ură. Îi adusese, într-adevăr, capul de şacal, care se înşuruba în trupul amuletei lui de argint. Se înşuruba perfect!

Trecuse ceva timp de atunci. Acum pluteau pe Dunăre, în jos, şi Mişu parcă nici nu-l băga în seamă că abia mai vîsleşte. Continua să pălăvrăgească nepăsător despre bogăţiile artistice încărcate cu mulţi, foarte mulţi ani în urmă pe ambarcaţii de lemn, pentru a fi duse la muzeu, la Viena. Haiducii acestor locuri scufundaseră vasele, şi totul se dusese în adîncul Dunării. Vorbea într-una, dar nici o clipă nu înceta să supravegheze împrejurimile cu ochi de vultur.

Tocmai se apropiau de Babacaia, acea stîncă singuratică, semănînd cu un trup martirizat în mijlocul apelor, înfruntînd cu o tragică dîrzenie eternitatea. Nico privi cu evlavie şi respect pereţii netezi de care se legau atîtea legende. El cunoştea destule legende de-ale locurilor şi de-ale Dunării şi avea şi fantezia să creadă în ele, ca în paginile de istorie pe care le învăţa la şcoală. Mişu nu făcea altceva decît să toarne gaz peste foc. Şi, oricît îi fusese de nesuferit pînă atunci acest Mişu, care-i întunecase prietenia cu Karl, îl simţea, totuşi, pentru prima dată, cu totul altul. Fără să vrea se simţea atras de el.

Călătoria decurgea în cele mai bune condiţiuni, cu atît mai mult cu cît nimeni şi nimic nu-i tulbura. De altfel, în acel an, întîiul de după război, navigaţia pe Dunăre era ca şi inexistentă. Însuşi portul Moldova-Veche, din care plecaseră nu de mult, era populat de un şir de epave, care lăsau impresia că nu vor mai putea fi niciodată reînviate. Poate de aceea şi apariţia lui Mişu, pe şlepul lui Karl, nu atrăsese nimănui atenţia.

Venise să repare cîrma deteriorată a şlepului, dar nu făcea mai nimic. Lipsa lui de activitate părea însă oricui firească: omul trăgea de timp, urmărind, pesemne, să-şi rotunjească cheltuielile de deplasare. De ce nu? Sînt şi oameni dintr-ăştia!

Pe cît era Karl de închis, pe atît suferea Mişu de limbuţie. Karl nu încetase să-l studieze, încercînd să-şi dea seama ce hram poartă şi dacă va trebui să i se supună *pînă la capăt*. Spera să descopere în Mişu pe însuşi vizitatorul misterios din noaptea aceea. De cîte ori avea ocazia, aspira adînc mirosul de pipă, de cenuşă, de tutun ars. Ar fi dorit să-i recunoască vocea, accentele ei guturale şi aspre, dar, cu toate că fiecare modulaţie i se întipărise adînc în memorie, el nu izbutea, totuşi, să le identifice.

Avea credinţa că Mişu însuşi fusese fantoma de atunci, de pe şlep. Descoperise pe puntea ruginită cîteva urme ciudate, ca nişte labe de gîscă, care-l puseseră de-a binelea pe gînduri. De aceea continua

să-l studieze şi să-l suspecteze pe acest Mişu, fără să poată ajunge la o concluzie sigură. Părul lui, de curînd vopsit într-un roşu cărămiziu, cam ciudat pentru un bărbat, îl făcea să semene cu un prestidigitator în exerciţiul funcţiunii. Ştia să-şi confecţioneze feţele după împrejurări: cu el — aceea a unui superior, scîrbit că se află în situaţia de a îndeplini misiunea unui grad inferior; cu alţii — o mască plină de zîmbete şi bonomie, cu care se recomanda: „Mişu mă cheamă. Mişu, pur şi simplu!"

De cum sosise, îl dăduse afară din cabina şlepului, punîndu-l pe Karl la tot felul de servicii de ordonanţă. Primul lucru de care se ocupase fusese barca. Oh, nu! Nu pusese mîna de loc pe ea, ci doar constatase — ceea ce nu era prea greu! — că ia apă, şi-i ordonase să o repare în cel mai scurt timp.

Karl nu era marinar de meserie, dar avea iscusinţa îndeletnicirilor practice. Rîvna cu care se apucase de reparaţiile cerute nu s-ar fi putut însă explica altfel, decît prin dorinţa lui fierbinte de a se vedea cît mai iute scăpat de oaspetele nedorit. Spera că misiunea lui Mişu nu era alta. Tot se aştepta să-l vadă urcîndu-se în barca reparată şi topindu-se, cum a venit, în noapte... În noaptea care-l adusese!

Şi cînd colo!

3

Pe urmă, cum îi ghicise intențiile față de Nico!

...Terminase de călăfătuit barca. Avusese nevoie de puțină apă, ca să se spele de catran. Aruncase, ca de obicei, găleata în Dunăre. Şi se pomenise că nu mai voia să se lase trasă. Smucise zadarnic de frînghie. Ce să fie? Se aplecase peste bord, încordîndu-se din nou, dar forța contrară nu cedase. Îşi înzecise puterile, şi atunci avusese surpriza să vadă limpezindu-se, din undele gălbui, un cap de băiat, privindu-l cu acea pereche de ochi albaştri, rîzători, care-l ardeau. Era Nico.

— Hei, tu! strigase. Nu bagi aşa aproape de vas... să nu tragă apa sub el!

Nico îi rîsese, apoi, scoțînd un strigăt pițigăiat şi întrerupt, ca al pieilor roşii cînd atacă o caravană de albi, se scufundase, fără să mai ia aminte la sfaturile exprimate aşa de greoi, în limba pe care Karl o cunoştea destul de puțin.

În loc să ridice găleata plină cu apă şi slobodă, Karl urmărise atent cercurile care se topeau din ce în ce pe suprafața cu valuri mărunte, aliniate, care fac ca Dunărea să apară uneori ca o uriaşă armată de pitici în marş. Privea cu lăcomie cît de bine ştia să se scufunde copilul.

— Ce faci aici? Ce-ai rămas aşa?

Fără să-şi dea seama, trăsese zorit de frînghie, căci glasul lui Mişu îl trezise brusc. „Mîine va fi gata barca", preferase să răspundă, încercînd să abată discuția, şi poate că ar fi reuşit, dacă, din largul fluviului, chiar atunci, nu s-ar fi auzit din nou strigătele vesele, de indian victorios, ale băiatului cu ochi albaştri.

— Ție îți face semne? întrebase Mişu, amenințător.

— Cine să-mi facă mie semne?

Trebuie că fusese jalnic!

— Cine e? nu-l slăbise Mişu, pironindu-şi ochii într-ai lui. Îți ordon să-mi spui tot adevărul! Cine e şi ce urmăreşte?

Susținîndu-i privirea aspră, de comandant, nu se hotărîse totuşi să vorbească. Şi dacă fiecare sclipire a privirii omeneşti ar putea fi recepționată ca semnalele luminoase ale alfabetului Morse, el ar fi trebuit să tremure — abia acum înțelegea pe de-a-ntregul în ce primejdie era! După cum o bombă poartă o anumită încărcătură de explozibil, tot aşa şi Mişu ascundea în sine o amenințare, pe care Karl zadarnic încerca să o evalueze.

— Aşadar, continui să mă minți! spusese răspicat Mişu. Nu vrei să mă pui la curent, nu-i aşa?! Deşi ştii că mă interesează. Ei bine, am să-ți arăt ce meriți!

Rostind ultimele cuvinte, el întinsese țeava unui pistol spre Karl.

După aceea Mişu aflase tot ce dorise să ştie despre Nico; băiatul era de aici, din Moldova-Veche, de vreo treisprezece ani, elev, avea pasiunea înotului, venea zilnic să se bălăcească în Dunăre — un copil ca atîția alții. Uneori înota însoțit de mai mulți, dar cel mai adesea, avîntîndu-se în larg singur. Nico era o prescurtare de alint, de la Nicolae. Mişu voise să ştie de cînd dădea „tîrcoale" şlepului, şi lui Karl nu-i plăcuse cuvîntul „tîrcoale"; îi dezvăluia simțămintele, pe care totuşi ar fi dorit să le ascundă cît mai bine. Nu reuşise, însă, căci Mişu îi spusese la urmă disprețuitor:

— Faci pe sentimentalul, subofițer! Cu trecutul tău! Halal să-ți fie! Ha, ha!

— Lasă trecutul meu în pace!

— Ştiu eu ce ascunzi în dosul aşa-ziselor *sentimente frumoase*, ha-ha!

Karl se sufoca de furie şi acum, doar amintindu-şi scena aceea. Şi, în definitiv, dincolo de orice ar fi bănuit Mişu — şi bănuia al dracului de bine! — el chiar începuse să țină la Nico. În singurătatea lui, un copil... nu e puțin!

— Să nu mai prind picior de om străin prin preajma mea, s-a înțeles? Copil să fie, femeie, ce-o fi! Nu vreau să ştiu!

De-atunci rupsese prietenia cu Nico — mai bine zis se străduise să o rupă. Împotriva propriilor lui sentimente, şi mai ales împotriva planurilor lui... Ce

porcărie, să fie nevoit să-l alunge tocmai pe cel ce îi adusese singura rază de lumină în pustiul ultimilor ani, în acel deşert uriaş de cenuşă şi ruină din el!

— De ce, nene Karl? îl întreba într-una băiatul mirat, deschizînd larg ochii lui albaştri, prin care putea vedea pînă departe.

— Hai, pleci! Nu mai vii! Cară-te de aici! Du-te! strigase la Nico de cîte ori îl văzuse, căci îl simțea pe Mişu la spatele lui, parcă ochindu-l, sigur de sine, ținîndu-l în bătaia revolverului, şi nemaiapăsînd odată pe trăgaciul ăla blestemat! Accentul cu care striga la băiat era la fel de tragic ca şi cînd ar fi strigat la Mişu:

— Dar trage o dată, blestematule!

Şi cît de frumoase fuseseră clipele petrecute cu Nico înainte de a apare acest nor! Lui Nico îi plăcea să facă pe cîrmaciul, cuprindea în palme timona şi o învîrtea cu seriozitate adîncă, privind înainte, tot atît de preocupat şi de luminos ca şi cînd începuseră cu adevărat o călătorie miraculoasă. Karl trăia intens iluzia că băiatul îl purta cu generozitate pe Dunăre în sus, spre viața lui de odinioară.

Era o nebunie! Un vis nebun, dar iată că-l putea trăi cu toate fibrele ființei sale, şi asta-i era de-ajuns. Intra şi el în joc. Stătea aşezat pe pragul timoneriei, privind în ochii lui Nico! Prin ferestruicile lor albastre vedea fluviul alunecînd în urmă, din ce în ce mai în urmă, ducîndu-l şi pe el înapoi...

Îi făcea cu ochiul lui Nico şi se apuca pe dată să se caute de-o ţigară. Întotdeauna o găsea într-alt loc, scoţînd-o cu grijă, pe încetul, ca un vrăjitor, fie din ureche, sau dintr-o nară, sau de sub gulerul hainei, de la ceafă. Fumul îi învăluia apoi capul.

Dar Dunărea, care fîşîia şi clipocea tot timpul, parcă luînd parte la vraja acestei călătorii, îi amintea că apele ei se izbesc de trupul metalic al şlepului scufundat cu Şacalul. Atunci ochii lui îl priveau altfel pe Nico, şi visul lua alt chip.

Îi sfărîmase Mişu visul, şi pentru asta îl ura cu atît mai mult! După ce-i terminase barca, în loc să plece, îl văzuse coborînd-o sub pupa, ca şi cum ar fi avut de gînd chiar să se apuce să repare cîrma. Încercase să vadă cu ce se ocupa acolo, jos, şi prinsese cîte ceva. Înţelesese în primul rînd că făcea scurte scufundări, apărîndu-şi ochii cu nişte ochelari ca de motociclist. Surprinzîndu-l odată, Mişu îi interzisese să-l mai „spioneze".

Asta durase cîteva zile. După aceea nu mai coborîse la cîrmă. În schimb, începuse să-l studieze de departe pe Nico, care era nu numai un foarte bun înotător, ci şi un excelent scufundător. Şi, ca şi cum i-ar fi ghicit intenţiile, într-o zi îi spuse:

— Ce zici, Karl! Straşnic băiat! Nu eşti de loc naiv! Stă sub apă aproape şase minute. De data aceasta au fost numai cinci şi patruzeci, dar alte dăţi a atins şi şase cu cinci sau zece. O performanţă demnă de un

adevărat pescuitor de perle. Nu-i aşa, Karl? Ştii tu foarte bine că europenii civilizaţi s-au folosit de această calitate a sălbaticilor băştinaşi, pentru a aduna averi de pe fundul mării! Excelentă idee, *băiatule*!... Uite, mie nu mi-ar fi trecut prin minte!

Pe Karl îl apucase un tremur între umeri, dar se făcuse că nu înţelege.

4

Karl încercase, într-adevăr, să-l facă pe Nico să se cufunde cît mai adînc. Nu-i fusese prea greu, pentru că băiatul era sensibil la laude şi se lăsa uşor antrenat cînd era pus la ambiţie.

— Şi cum a fost? îl descususe cînd ieşise la suprafaţă.

— Mai întîi, lumina a pălit. S-a făcut fumurie. Umbrele au crescut. De exemplu, dacă sus a lunecat vreo bucată de lemn, o bucată cît de mică, jos am simţit-o ca un nor care a acoperit soarele.

— Dar ceva extraordinar ai văzut? Ceva ieşit din comun?

— Ce să văd? se mirase Nico, dar se ghicea după strălucirea ochilor lui că ar fi putut povesti şi ceva în genul acesta.

— Ştiu eu? Să zicem vreo navă scufundată, vreun vapor, măcar o barcă, ceva! Dacă nu dintr-astea,

atunci altceva, cum să spun, care să te uimească, sau să te pună pe gînduri. Ştiu eu?

Nico reflecta. Dacă n-ar fi fost aşa de crud şi de puţin ştiutor, ar fi putut să gîndească imaginea fluviului curgînd prin el ca printr-o ecluză capabilă să filtreze tot aurul şi farmecul atîtor legende şi istorii de nestins. Karl stăruise. Nico rîsese şi povestise că, deşi voise să atingă fundul cu orice preţ, de la o vreme îi fusese tot mai greu să înainteze, de parcă cineva voia să-l ţină cu tot dinadinsul în loc.

— Se făcea din ce în ce mai întuneric. Mă înconjurau tot felul de umbre, cum nu mai văzusem niciodată...

— Şi? îl îmboldise Karl, deodată captivat, pentru că Nico tăcuse, îngîndurat.

— Şi... eu nu voiam să dau îndărăt. Mă înfigeam cu capul în jos, ca un cui. Îmi era din ce în ce mai greu să ţin ochii deschişi. Mă dureau. Simţeam cum două degete ascuţite, înfipte în tîmple, nu voiau să mă lase să merg mai departe...

— Şi atunci? întrebase din nou, văzîndu-l că se opreşte.

— M-am dus mai departe.

— Şi? Şi?

Băiatului i se uscaseră buzele. Karl stăruise, albind subit:

— Ce-ai văzut atunci?

Nico făcu un efort.

— Atunci am văzut ceva... care...

— Care ce?

— Credeam că nu există, care... Ceva...

— Ce-ai văzut? coborîse tonul rugător, deşi îi venise mai degrabă să urle.

Băiatul şovăise.

— Am văzut o sirenă... întreagă. Frumoasă. Plină de lumină. Venea spre mine. Îi vedeam părul lung, auriu...

Karl rămăsese mai întîi cu gura căscată, pe urmă îşi coborîse bărbia în piept, privindu-l bănuitor pe băiat, de sus pînă jos. Dar ochii lui Nico aveau o asemenea strălucire, încît uşor putea fi de înțeles că vorbea din inimă.

— Mare prost eşti tu, Nico! îi spusese cu blîndețe tristă Karl.

Mişu însă venise cu altceva. El promitea un mijloc — rămas misterios deocamdată — cu ajutorul căruia Nico ar putea, chipurile, să se plimbe pe fundul Dunării în voie, cît i-ar fi plăcut. Ca pe bulevard! Cînd va fi mare!

Dar Nico nu mai avusese răbdare.

De aceea se ascunsese în barcă, să-i întovărăşească la drum. Abia îşi putea ascunde neastîmpărul, întrebîndu-l pe Mişu dacă mai e mult pînă la locul unde se vor opri.

Mişu se uită cu atenție jur împrejur, cu pleoapele puțin strînse, de parcă filtra bucată cu bucată imaginile pe care le culegea cu repeziciune.

— Mai avem un pic, băiatule. O să ne spună Karl cînd am ajuns! Şi-l scrută pe celălalt cu privirea. Dacă n-o să ne plimbăm pe fundul Dunării ca pe bulevard, să nu-mi zici pe nume! Am eu grijă de tine. Numai să vrei tu să faci pentru mine ce-am să te rog.

Tocmai atunci se găsi Karl să intervină, cu o întrebare răstită:

— Şi eu ce fac? Trag tot aşa, înainte?

— Trage, Karl, că n-ai încotro. Trage pînă unde ştii că trebuie... Tu ne conduci doar acuma... Dacă greşeşti ținta...

Privirile celor doi bărbați se întîlniră ca nişte cuțite, şi Karl îşi plecă ochii, întunecat.

— Şi dacă am să spun că am obosit şi că mi s-a făcut foame? mai încercă, fără vlagă Karl. Mişu ridică însă din umeri.

— Ia stai puțin! Ține tu, Nico, cîrma, pînă trec eu în față, să văd pe unde sîntem...

Cînd trecu pe lîngă Karl, acesta îi vorbi încet, în limba lor:

— De ce nu laşi băiatul în pace?

— Pentru că nu-l laşi tu! scăpă Mişu printre dinți. Apoi se răsti: Dacă nu ajungem unde trebuie, subofițer Karl, ai să ajungi tu după Şacal. Şacalul nu iartă!

Nico îl privea nedumerit, încercînd o neliniște ciudată.

Mişu îngenunche, avîntat cu pieptul înainte, în partea din față a bărcii, parcă pentru a ghici semnele pe care le căuta, şi a căror taină Karl trebuia să i-o desluşească. Nico văzu pe Karl ducîndu-şi mîna la buzunarul în care se părea că avea un revolver.

— Nu, Karl! şopti el.

Mişu se întoarse rapid.

— Ce tot şuşotiți voi acolo? Era încordat ca un arc de oțel.

Văzînd că nu se întîmplă nimic, îşi continuă cercetarea.

— La țărm, băieți, la țărm! îi surprinse după aceea cu un strigăt triumfător. Vezi tufişul ăla, Karl? Acolo.

Coasta muntelui cădea aproape vertical în apă; la vreo doi metri deasupra nivelului fluviului, fusese săpată o şosea în stîncă. Pe-o limbă de pămînt, jos, se afla un tufăriş spre care căta Mişu. Era o bună ascunzătoare. Nimeni nu ar fi putut coborî din drum pînă la ei, fără să nu se facă simțit. În acelaşi timp, crengile tufişului îi acoperea în aşa fel, că nimănui nu i-ar fi trecut prin minte bănuiala — nici din şosea, nici din largul fluviului — că acolo erau oameni, şi chiar o barcă.

— Aici ne oprim! reveni Mişu la tonul lui de comandant. Ne odihnim puțin, înainte de a mînca ceva. Haide, Karl, băiatule.

Dispoziţiunile lui Mişu, deşi erau drastice, fură pronunţate cu un ton vesel: nimeni nu vorbeşte tare, nu se face focul, nu se aprind ţigări. „Nu se fumează pipă", adăugase rîzînd scurt, nervos. Deasupra lor bîzîiau musculiţe, iar Dunărea clipocea dulce în apropiere, încît îmbia la somn. Un singur zgomot le tulbură liniştea. Se auziră paşi, sus, în şosea. Chiar şi pentru lipsa de experienţă a lui Nico fu limpede că cei care trecuseră fuseseră doi, erau încălţaţi în bocanci sau în cizme cu ţinte pe talpă, şi nu puteau să fie, după mersul lor sacadat, decît o patrulă grănicerească.

Cînd se făcu linişte în întreaga împrejurime, Mişu se învioră brusc, spunîndu-le pe şoptite:

— Gata, băieţi! Între cer şi pămînt am rămas numai noi. Karl, ce naiba, trezeşte-te şi adă-ne din provizii. Să ne umplem întîi burţile.

Karl se supuse, revenind de la barcă cu cîteva pachete învelite în hîrtie, unele destul de unsuroase. Îşi aduse şi Nico pachetelul pe care şi-l luase pentru drum. Dar, pe lîngă modesta lui bucată de pîine unsă cu magiun negru, bunătăţile pe care le scotea Karl din pachete erau de necrezut: friptură de viţel, salam şi şuncă de casă, cîteva cutii lucitoare de conserve...

— Hai, Karl, dă-i băiatului o bucată de friptură, dă-i să mănînce ca oamenii, îi strigă Mişu, tăios. Doar eşti obişnuit cu duioşia faţă de copii, ce naiba! Şi apoi, se pare că-l iubeşti pe Nico, nu-i aşa?

Greu i-a venit lui Nico să-şi stăpînească lacrimile! Cît îl ura pe omul acesta! Ce-avea oare cu Karl, de nu-i da pace şi-l împungea cu vorba şi cu privirea. Zadarnic îl îmbie Karl, aşa cum sunase ordinul. Nico îl refuză, privindu-l şi pe el cu o căutătură neagră. Le întoarse spatele şi se apucă să mestece necăjit dumicaţi mari. În faţa lui sclipea — de aur şi de argint — Dunărea.

— Hai, Nico! Făcu deodată Mişu, după ce terminaseră de mîncat. Destul pînă aici! Te întorci pe lîngă mal, singur. Te aşteaptă acasă. Noi mai avem treburi... Te mai luăm altădată...

— Nu vreau! Nu mă aşteaptă nimeni. Nu mai am mamă... şi tata e dus la pescuit. Se întoarce peste cîteva zile.

— Şterge-o cînd îţi spun! Se răsti deodată bărbatul.

Lui Nico i se făcu frică. „Ce-o fi avînd de gînd omul ăsta rău?"

Dar chiar atunci Karl îi făcu semn lui Mişu. Plecară amîndoi ceva mai departe. Nico îi urmărea cu privirea, însă nu desluşi decît nişte gesturi scurte, reţinute.

— Ce vrei? Ţi-am spus doar că n-avem nevoie de copil. Din cauza ta a venit după noi. O să-mi spui tot, după ce pleacă.

— Pot să-ţi spun şi acum, mîrîi Karl. Locul e aproape, pe aici. Uite semnul. Tufişul ăla. Te cufunzi, şi gata... Mi-am făcut şi datoria asta către voi... Puteţi să-mi daţi pace...

— Aha, datoria! Mă cufund, şi gata! Bine ţi-ai mai făcut socoteala! Dar nu se prinde. Tu ai să te duci, să-mi aduci ce trebuie de acolo. Eu comand, nu tu.

— Asta nu! scrîşni Karl. Rămîn aici. Nici nu pot să mă cufund. Mie mi-aţi cerut să vă indic unde s-a scufundat şlepul. Am terminat. Şi-şi duse mîna spre buzunar. Dacă nu-ţi ajunge, stăm altfel de vorbă...

Nico nu-i pierdea din ochi.

Mişu îşi făcu o socoteală scurtă, apoi zise:

— Bine, dacă e pe-aşa, n-am încotro... Crezi c-am să te las din ochi? Nu, subofiţer Karl. Te cunoaştem bine! Vrei să ne trădezi, cum ai făcut-o şi cu Şacalul. O să-l trimitem pe băiat să cerceteze fundul apei. Se pricepe şi doar ţi-e prieten... Îl aşteptăm amîndoi aici. Şi dacă ai minţit...

Karl tresări, dar Mişu nu-i mai lăsă timp să spună ceva. Se îndreptă spre băiat, căutînd să-şi ia un aer cît mai vesel:

— Hei, Nico, prietenul tău Karl m-a convins... ai să rămîi cu noi. Are nevoie de ajutorul tău. O să te distrezi puţin...

5

— Ce-ar fi să te cufunzi, să măsurăm adîncimea Dunării? Ce zici, Nico, o fi adîncă — uite aici, în dreptul locului unde ne aflăm?

Încercînd să fie volubil, Mişu abia îşi putu stăpîni nervozitatea pe care i-o trăda mai cu seamă frămîntarea mîinilor. Din cînd în cînd, scotea cîte un hohot de rîs nervos, scurt, silit.

— Ha-ha! Ce faci, băiatule, eşti gata? Să vedem acum cît este de adîncă apa. Uite, am să te leg peste mijloc cu frînghiuța asta. Cobori şase minute. Tragi aer mult în plămîni. Nu ieşi decît cînd nu mai poți. Păcat că nu avem o greutate. Dar nu-i nimic. Cu puțină voință suplinim asta. Fii atent! Nu te depărta de mal, şi ieşi numai aici unde e frînghia. Fii atent! Cînd ieşi, măsurăm partea umedă a frînghiei! Înțelegi cît e de simplu? Simplu ca bună ziua! Karl, tu filezi, dar să ai grijă să dai drumul frînghiei puțin cîte puțin, nu însă reținîndu-l pe Nico. Dimpotrivă, ai grijă ca întotdeauna să aibă un avans. Sînteți gata? Gata, Nico? Nu uita să ții cît poți mai mult. Hai, să te văd cum iei aer...

Trăgînd aer mult în piept, cu toată puterea de care era capabil, Nico se cufundă fără grabă, fără zgomot, ceea ce îl făcu pe Mişu să scoată o exclamație de admirație.

Se cufundase vreo doi metri; sub apă nu se mai temea de nimeni. Se opri însă şi trase încet frînghia spre el, ca şi cînd ar fi continuat să alunece spre adînc. Era curios să afle de ce barca lor nu navigase în condiții normale. N-ar fi fost om de Dunăre, dacă nu şi-ar fi dat seama că, în timpul drumului pînă aici,

toate manevrele pe care le făcuse barca lor fuseseră mai greoaie decît s-ar fi cuvenit. Simțise aceasta cînd luase în mînă bara cîrmei, şi mai cu seamă atunci cînd, de la prova, unde stătea avîntat înainte, de parcă era gata să-şi ia zborul, Mişu le strigase: „La țărm, băieți, la țărm!"

Se întîmplase să-l surprindă comanda aceasta şi să împingă greşit barca, exact invers, adică împotriva țărmului, spre larg. La rîndul său, Karl, dîndu-şi seama de greşeală, voise să restabilească direcția ordonată. Vîslise, ca atare, cu rama dinspre larg, în vreme ce pe cealaltă o înțepenise adînc în apă, ca un pivot în jurul căruia ar fi trebuit să aibă loc o uşoară mişcare de rotație. Şi tocmai asta îşi amintea Nico: cît de greu apăsase, pentru o manevră simplă, în bara cîrmei. În mod normal, mişcarea bărcii ar fi trebuit să fie doar suplă şi uşoară...

Înotă binişor pe sub apă, pînă ce zări fundul bărcii cufundat în apă. Aşa cum se aştepta, găsi lipite dedesubt două umflături, care aduceau cu doi saci legați strîns.

Nu se apropie mai mult, deşi ardea de curiozitate să pătrundă cu un minut mai devreme una din tainele roşcovanului. Continuă să se cufunde, năzuind să atingă fundul albiei, deşi avea de înfrînt rezistența din ce în ce mai mare a adîncurilor. Trăgea necontenit după el frînghia pe care o fila Karl. Sau ar fi trebuit să o fileze, fiindcă abia dispăruse Nico, şi Mişu, prin

surprindere, scoase din buzunar un mic revolver, îndreptîndu-l spre inima lui Karl.

— Sus mîinile! Repede! Tu credeai că eu nu ştiu ce ai prin buzunare? Păi eu nu te scap din ochi nici o clipă, pentru că văd cine eşti. Îmi dai voie să intru în posesia jucărioarei ăsteia? Lasă, nu-ți face griji! Frînghia se deapănă singură, că e de mătase... Voiai să rămîi singur pe mal, să mă vezi în apă şi să-mi faci de petrecanie...

Karl părea că nu-l ascultă, şi vorbele lui parcă nu-l atingeau. După ce îşi simți buzunarul uşurat de revolverul pe care Mişu i-l scoase cu dexteritate, îşi coborî brațele, fără să mai aştepte vreun ordin în acest sens. Înfățişarea lui de om obosit, prea obosit ca să mai lupte cu viața, ar fi impresionat pe oricine. Nu însă şi pe Mişu, care-l preveni cu acea bunăvoință jignitoare:

— Îmi pare rău, băiatule, că n-am vreme să te mai descos puțin în legătură cu fuga ta de pe şlepul care a explodat pe aici, pe undeva. Dar să ştii, față de tine nu am nici o milă. Trag la cea mai mică abatere.

— De băiat să nu te atingi!... rosti greu şi apăsat Karl. Acest băiat e sub protecția mea!...

— Ha-ha-ha! rîse Mişu. Ți se rupe inima de soarta lui! Te prefaci uman, după ce ai umblat — fin ca nimeni altul — cu atîtea piei de copii, în lagăre şi pe front! De ce nu te-ai cufundat tu, şi să-l fi lăsat să plece. Tu m-ai obligat să-l amestec!

— Liniște! țipă Karl cu un glas ascuțit, ca de femeie.

— Eşti nebun? îi gîfîi în ureche Mişu.

Îl apăsă tare pe gură. Karl nu făcu nici cea mai mică mişcare. Dar se sufoca. Ochii lui bulbucați nu produseră însă nici o impresie asupra lui Mişu, care nu-l credea. Îl lăsă totuşi pe iarbă, pentru că din clipă în clipă putea să se ivească Nico din apă.

Mişu se repezi la frînghie, acoperind cu trupul său pe Karl, şi adresîndu-se febril băiatului, care tocmai apărea la suprafață:

— Ah, Nico, eşti un as! Bravo ție! Dar mi se pare că n-am făcut treaba cum aş fi vrut eu. Ce-ai zice dacă te-ai mai cufunda o dată? Ai ajuns pînă la fund? Ai văzut ceva. Te mai duci o dată? Uite, eu te rog să te mai duci o dată. Te uiți după Karl? Mi se pare că a băut ceva. E amețit. Din pricina lui nu am certitudinea că am măsurat bine. Mişu se întoarse spre Karl, pe care-l simți mişcînd: îți e mai bine, Karl? Ai să poți fila acum frînghia? Hai, băiatule, revino-ți...

Ochii săi îl sfredeleau pe Karl, îi porunceau să se supună, îl amenințau. Şi Karl cedă:

— Da, da... Am să pot fila... Du-te, Nico! *Am eu grijă de tine...*

Băiatul îi adresă rîsul lui strălucitor, vesel, optimist, şi un mic gest de prietenie. După care se cufundă iarăşi.

Nu se duse însă în adînc, ci se apropie de barcă, dîndu-şi seama că bănuiala se adeverea: unul dintre saci fu smucit de la locul său şi tras afară.

6

Lui Nico nu-i fu cine ştie cît de greu să priceapă şi să se familiarizeze cu tehnica de înot sub apă, cu acel costum de scufundător, pe care Mişu îl scosese desigur din sacul dispărut de sub barcă, şi pe care îl punea pe el bucată cu bucată, cu gesturi largi, misterioase, ca de vrăjitor. Poate că centura era prea grea, deşi era lesne să-i înțeleagă necesitatea. În spinare primi un bidon, care se fixa pe umeri cu două cureluşe ca de ghiozdan. Urmă casca de cauciuc cu vizori de sticlă mari, rotunzi, şi labele ca de gîscă, cu care va putea înota sub apă.

Bătu din palme fericit.

— Acum să te văd eu, băiatule, îi vorbi Mişu, întrerupt de acel rîs nervos şi scurt. Ai să te plimbi pe fundul Dunării ca pe bulevard! Poți respira bine cînd ai casca pe cap? Te cred şi eu, doar aici e tehnică de înalt grad... Ha, ha. Ia să ne ocupăm puțin de instruirea ta!

Costumul era, evident, prea mare pentru un trup de copil, dar Mişu se grăbi să-l fixeze cît mai bine. De altfel, părea stăpînit de o stare de nervozitate extremă;

făcea tot timpul mişcări bruşte, repezite. Poate pentru că timpul înainta implacabil. Soarele era aproape gata-gata să se ivească. Se luminase. Pentru orice eventualitate, scosese undițele, să pară că au venit la pescuit.

Karl devenise doar un spectator al tuturor acestor pregătiri febrile. Cînd văzu labele ca de gîscă, îşi aduse aminte de urmele acelea ciudate, găsite pe puntea şlepului a doua zi dimineața după ce primise vizita unei „stafii". „Aşa stăteau lucrurile, deci" — îşi spuse, ca o concluzie la vechea sa dilemă în legătură cu Mişu; în definitiv, în noaptea aceea nu i-ar fi venit cine ştie cît de greu să-şi facă o voce cavernoasă, cu care să-l înspăimînte mai bine!

Locul pe care se aflau nu era departe de mormîntul Şacalului. Aici, sub ape, ar fi trebuit să fie şi propriul lui mormînt... Acum băiatul avea să ajungă acolo, dar trimis de Mişu...

— Aşa, băiatule, în felul acesta eşti prins de mine ca şi copilul de mama lui, tocmai exclama Mişu, încercînd încă o dată rezistența nodului, făcut într-un inel al centurii de pe mijlocul lui Nico. Încerci acum o scufundare? Să vedem cum merge. Dă-i drumul!

Nico intră încet în apă. Se cufunda din ce în ce mai mult. Cînd se simți în mijlocul apelor dragi, ca în brațele unui prieten bun, o fericire fără margini îl cuprinse, încălzindu-l. Centura nu-l mai apăsa. Dimpotrivă, îi crea un echilibru nou, de care niciodată mai înainte nu se bucurase. Se lăsă în voia plăcerii,

căci nimic nu-i mai stătea acum împotrivă, nici o apăsare silnică, nici o durere în globurile ochilor, nici un deget ascuțit care să i se înfigă în tîmplă.

Mişcarea picioarelor, uniformă, fără efort, îl împingea uşor în jos, mai departe, tot mai departe, iar cu brațele îşi făcea loc înainte, ca printr-un desiş de pădure.

Sub el curgea fundul întunecos al fluviului populat din ce în ce mai mult de umbre necunoscute, de forme ciudate, care prevesteau ființe nemaivăzute. Niciodată nu ajunsese aşa de adînc. Uitînd de ceea ce îl lega de țărm, el începu să umble după visul lui auriu, şi fiecare rază de lumină îi dădea speranța că întîlnirea multdorită se va produce dintr-o clipă într-alta...

În acest timp, pe țărm, între Karl şi Mişu avu loc un dialog, care se purta cu o aparență de calm ciudat:

— Ceea ce cauți tot n-are să fie al tău... începuse Karl, cu o voce scăzută, incoloră, fără măcar să-l privească pe Mişu.

— Ce vorbeşti? Ai dat „deşteptarea"? îl zeflemisi Mişu. Era şi timpul!

Karl vorbi mai departe, ca şi cînd nu l-ar fi auzit:

— În fața noastră e locul unde s-a scufundat şlepul cu Şacalul. Nu mai încape îndoială. Ştiu ce cauți. Te-am adus unde-ai vrut...

— Aşa!? Ai renunțat să mai faci pe prostul? Foarte bine! Să vorbim atunci ca doi oameni deştepți. Zicînd acestea Mişu scoase cu mişcări leneşe revolverul.

— Nu mă înspăimînți cu el, ripostă Karl liniştit. N-ai nici un interes să faci zgomot pe aici. Nu îți plac curioşii, nu-i aşa? Nu-mi plac nici mie. Păcat însă că n-ai fost om de înțeles. Ne puteam învoi de la început... da, ți-aş fi spus că e inutilă toată comedia asta cu reparatul cîrmei, cu „legalizarea", cu romanii şi statuile, cu arta scufundării şi cu alte porcării de-ale tale. Nu era nevoie de băiat. Îți spuneam unde, luai, şi ne învoiam... Păcat că nu m-ai întrebat chiar atunci, în noaptea cînd ai venit dezbrăcat la mine. Se uită iscoditor la Mişu, dar acesta nu protestă, recunoscînd astfel tacit că bănuiala lui era adevărată. Te-aş fi informat cu plăcere că ceea ce cauți se află la loc sigur. N-ai vrut să ne înțelegem... Decît să-mi fi făcut acel rechizitoriu neghiob, mai bine... Atunci poate că ai fi aflat şi te-aş fi ajutat; acum nu, pentru că eşti om de neînțeles...

— Şacalule! Eşti un blestemat de şacal! exclamă Mişu, înăbuşit. Apoi reluă sarcastic, dar stăpînit: Foarte bine, băiatule! Să reconstituim. Te-ai folosit de explozie ca să furi... Şi te-ai pus la adăpost...

— Sau mi s-a dat o misiune...

— Ai fost mîna dreaptă a Şacalului! Ai smuls tu însuți...

Karl îl întrerupse din nou:

— Am scăpat de la moarte printr-o minune, acesta e adevărul. De aceea am dorit să fac dreptate. Ceea ce aparține morților e în mormînt, aşa cum se cuvine... Şi

dacă mi-ai fi spus limpede, atunci, ce te interesează, dacă mi-ai fi pus în noaptea aceea doar o singură întrebare...

Nu mai putu urma. Aproape în mijlocul fluviului țîșni în soare, ca o mică rachetă cenușie, cineva care nu putea fi decît Nico.

— Uite-l! exclamă Karl cu o tresărire în voce. Ne trădează cu neghiobia lui. Trage la frînghie! Poate fi văzut. Trage o dată! Şi repede!

Mişu se execută, deşi îşi dădu seama abia după aceea că de fapt Karl începuse să comande. Bombăni ceva, apoi trase de frînghie repezit, pînă ce Nico dispăru din nou.

— Ce idee nefericită să bagi un copil într-o chestiune serioasă! Mă mir că nu te-ai gîndit la asta... Trebuia să renunț deocamdată, din clipa cînd am dat de el...

Nervii de comandant ai lui Mişu însă nu mai puteau suporta aerele lui Karl. Se răsuci furios spre acesta, care totuşi continua să-i dea dispoziții: „Trage de frînghie, *băiatule!*" Îi imita foarte bine tonul de bunăvoință jignitoare. „Să nu ne facă Nico vreun pocinog. Adună frumos frînghia, poate să mai fie nevoie..."

Mişu îşi aduse aminte de discuția începută şi neterminată. O reluă:

— Pe noi — îi înțeleg alături de mine pe cei care mau trimis aici — ne interesează foarte mult caseta. În

definitiv eşti obligat faţă de capul de şacal pe care ţi l-am adus, şi o nesupunere în acest caz, ştii ce-ar putea aduce...

— Nu mă mai ameninţa, că e inutil. Cînd mi s-a spus că va veni cineva, nu mi s-a spus şi în ce scop. Dacă în noaptea aceea am fi vorbit despre casetă...

Mişu îl întrerupse nervos:

— Ştiu, ştiu, nu mai e nevoie să repeţi. Trebuie să vedem care e situaţia creată *acum*. După cîte am înţeles, caseta ai îngropat-o. Din motive de „dreptate creştinească" (?!) Vrei să „răscumperi" greşelile tale şi ale altora. Te priveşte. Dar în casetă mai erau şi alte lucruri decît rămăşiţele pămînteşti ale unor victime. Pe noi acele lucruri ne interesează. Îmi arăţi locul, sau dezgropi singur caseta şi ne dai hîrtiile...

Nu putu să continue ideea pînă la capăt, pentru că Nico tocmai ieşea din apă şi Karl se duse să-l ajute să urce pe mal.

— Ce-a fost asta, Nico!? se răsti Karl la el, de cum îi scoase casca de pe cap. De ce ai ieşit în larg, cînd ştiai că nu e voie?

— M-am speriat, murmură băiatul, intimidat de acest Karl autoritar, care începea să semene cu Mişu. M-am speriat, repetă nesigur, privind întrebător, cînd la Karl, cînd la Mişu, care încolăcea frînghia udă.

— Povesteşte! îi porunci acesta.

— Am văzut ceva care...

— Care, ce? Hai, Nico, mai repede; nu avem timp de pierdut.

— Care îmi făcea semne să nu merg mai departe.

— Cine îți făcea semne? reveni Mişu la tonul lui obişnuit.

Karl îl ascultă iar ca altă dată, zîmbind duios băiatului care povestea cum îi ieşise înainte o arătare — n-ar fi ştiut să precizeze ce anume era — poate un moş cu plete lungi, în orice caz o arătare, făcîndu-i semne să nu mai înainteze, să se oprească şi să se întoarcă, pentru că altfel va fi vai de el!

Îi puse mîna pe umăr, spunîndu-i cu blîndețe:

— Păcat că nu ne-ai adus şi nouă o sirenă, un moşneag ceva...

Mişu tresări, privindu-l pătrunzător pe Karl, care sub ochii lui îşi schimbase de cîteva ori înfățişarea: fusese lup, vulpe, devorator de cadavre mici... Oamenii Şacalului! Nişte animale de pradă!

Karl se apropie de el, şoptindu-i cu înțeles:

— Ai văzut? Iată unde ajungi, folosind copii cu mintea plină de basme. Pentru el, totul e joacă...

7

Logic ar fi fost să se întoarcă. Timpul nu stătea pe loc. Lui Mişu nu-i convenea că în momentul de față inițiativa era în întregime în mîinile lui Karl. Siguranța

în reuşita acțiunii suferise o lovitură grea. Karl nu se mai supunea comandanților lui... Era conştient că pentru el situația se complica într-un chip neplăcut. Cum va reuşi să smulgă de la Karl secretul ascunzătorii? Să mai aştepte să ia legătura cu superiorii lui? Dar planul fusese bine întocmit. Nu trebuia tocmai acum să-l scape din mînă.

Departe de a renunța, el ținu sub o strictă supraveghere pe Karl care, în ciuda tuturor aşteptărilor, amîna plecarea. O amîna fără nici un motiv vizibil.

— De ce să ne grăbim? răspunse el la o întrebare a lui Mişu. Şi-i aduse aminte ironic: Doar între cer şi pămînt nu sîntem decît noi! E-aşa de plăcut aici. Nico pescuieşte liniştit, iar noi ne putem considera ca şi în vacanță!

Pe Nico, în adevăr, îl condusese Karl însuşi ceva mai încolo, aproape de marginea de est a tufişului, îndemnîndu-l să pescuiască după pofta inimii. Îi dăduse, fireşte, undița aceea cu băț elastic de bambus, cu care îl ademenea.

— De ce n-am simplifica noi totul? îi spuse încet Mişu. De băiat chiar că nu avem nevoie. Tu ai fi avut, dacă nu eram eu... Dar ți s-au încurcat socotelile...

— Ți-am mai spus că de el să nu te atingi. Pe un fir de păr din capul lui n-ai voie să pui mîna. Dacă e vorba să fie cineva de prisos aici, nu el e acela...

— Hei, tu! Subofițer! Ce vrei să spui?

— Nu striga, nici nu vorbi prea tare. Nu e sănătos. Uite ce vreau să-ți propun. Am să-ți arăt locul unde e înhumată caseta. Eu mi-am îndeplinit o datorie de conştiință...

— Haida-de! îl întrerupse zeflemitor Mişu, dar Karl nu-l luă în seamă; nici măcar o privire nu-i aruncă.

— Pînă acum îmi doream să plec, să mă reîntorc în patrie... Dar mi se pare că e mai înțelept să aştept. Îți arăt unde e caseta, dar te interesează cum faci. Mă laşi în pace.

Purtaseră dialogul pe şoptite, aşa că nici un cuvînt nu tulbură pe Nico, nici măcar atunci cînd Mişu îşi cam ieşise din sărite. Aşezat turceşte pe mal, cu ochii la pluta care juca pe valurile mărunte, Nico aştepta. Soarele se răsfrîngea în miile de oglinjoare pe care le forma apa, luminînd gingaş tufişul tăcut. Purtînd cu sine legende, noian de răsuflări omeneşti, chipuri şi promisiuni mirifice, Dunărea îl lua totdeauna cu sine. Clipocitul undelor mărunte în malul de pămînt părea că-i aduce un mesaj din depărtate adîncuri, un mesaj cîntat molcom, ca de nişte aezi nevăzuți.

Ar fi vrut să fie el acela care să descopere corăbiile scufundate de lotri; să fie el acela care să repună la locul lor inițial acele minunate statui de marmură, de care-i amintise Mişu. Pe urmă să se ducă mai departe, mereu mai departe, călcînd cu paşi uriaşi pe urmele marelui său prieten fără odihnă, fluviul, care din depărtări de timp şi spațiu venea, şi în depărtări de

timp şi spaţiu se ducea. Adîncul apelor îl chema, dorindu-şi el să le descopere primul... întotdeauna primul!

Îl trezi la realitate glasul lui Mişu.

— Băiatule! Hei, Nico! Trezeşte-te!

Întorcîndu-se repede, îl văzu pe omul cel roşcat aplecat asupra lui:

— Ia dă-l încolo de pescuit, că am treabă cu tine. Am venit cu rost aici. Trebuie să terminăm...

Pluta tocmai se agita, semn că vreun peşte îi dădea tîrcoale, sau muşca chiar din momeală, dar Mişu zvîrli băţul în apă.

— Sus, cînd îţi spun! îi şopti iute. Nu avem vreme de pierdut. Te duci acum la fund şi cauţi un şlep scufundat. Ia-ţi costumul imediat...

În vreme ce Mişu îi dădea explicaţii rapide, Nico izbuti să vadă pe Karl trîntit la pămînt şi legat fedeleş.

— Nu vreau să mă duc, îşi încercă el puterea de rezistenţă, dînd în acelaşi timp ascultare expresiei crîncene din ochii lui Karl, ieşiţi în orbite.

— Nico, îi vorbi atunci Mişu. Nu ţi se întîmplă nimic, dacă te duci şi faci cum îţi spun. Ticălosul de colo nu poate fi lăsat singur. Trebuie să ne grăbim. Du-te! N-am încotro.

— Dezleagă-l pe Karl! spuse Nico dîrz, deşi îi venea să plîngă.

— Nico, tu eşti un băiat bun. Mi-e drag de tine şi vreau să cred că înveţi bine la şcoală. Ai un viitor mare

în față. Dacă mi-ai da acum ajutor, am să fac totul pentru tine.

Mişu îi vorbea cu căldură, cu glasul scăzut, un glas schimbat, care îl ului pe Nico, pătrunzîndu-l ca un fior. Totuşi clătină din cap. Mişu îi arătă revolverul şi îl întrebă dacă ştie ce e. Ştia.

— Atunci e simplu. Viața lui Karl e în mîinile tale! Ai să găseşti un şlep, şi n-ai să faci altceva, decît ai să treci frînghia, te priveşte cum, ca să laşi drumul marcat pînă la mal. Înțelegi? Să ştii că sînt un om care nu obişnuieşte să glumească cu lucrurile serioase. Nu ai voie să faci nimic altceva, decît ce ți-am spus. Totul repede, mă înțelegi? Du-te!

Nico îşi dădu drumul, ca amețit. Nu mai pricepea nimic.

Înotînd în adîncuri, înțelegea că nu avea altă cale decît să joace aşa cum îi cînta Mişu, deşi ochii lui Karl îl îndemnau să nu se supună...

8

Nico înota spre lumea albastră a visurilor lui, pentru prima dată cu lacrimi în ochi şi cu teama în suflet. Ce usturimi simțea, ori de cîte ori clipea! Acum nu mai avea nici o scăpare. Era legat de Mişu prin frînghia subțire şi rezistentă şi, mai mult decît atîta, prin

amenințarea aceea îngrozitoare: „Viața lui Karl e în mîinile tale”.

Apropiind de ochi mîinile care se transformaseră în înotătoare, băiatul le privi îngrijorat. Într-adevăr, trebuia să se grăbească. Unica lor şansă ar fi fost să găsească acel şlep. Sau altul. Îi trecu prin minte să revină la suprafață cu vreo minciună. Poate că vor scăpa în felul acesta de amenințările lui Mişu. Şi dacă nu vor scăpa?

De cîteva minute înota paralel cu fundul ondulat şi accidentat al fluviului. Începu să se grăbească. Uneori era silit să se abată din drum, pentru că îi apăreau mereu în cale tot felul de umbre, chiar şi mişcătoare, care parcă necontenit îi cereau ceva, sau îi spuneau: „Nu, nu, pe aicea nu se trece!” Nico ştia că sînt plante, rădăcini, sau cine ştie ce alte obiecte cufundate adînc în ape, mutate încetul cu încetul de curent — şi cu toate acestea tot se temea. Domnea o lumină cenuşie, obosită, uneori pîlpîitoare.

Dacă nu va găsi nimic? Îl va crede Mişu cînd îi va spune? Doar îi dăduse direcția în care să caute şi, judecînd după poziția frînghiei care îl lega de mal, se afla pe drumul cel bun. Şi totuşi, nu se vedea nimic deosebit. Aceleaşi umbre diforme care îi apăreau în cale şi dispăreau pe neaşteptate. O singură siluetă întunecată se arătă de neclintit în drumul lui. Inima încetă o clipă să-i bată. Ceea ce vedea semăna aşa de bine cu partea dinainte a unui şlep! Numai că prova

aducea mai degrabă cu un bot de balenă, îndreptat hrăpăreț spre suprafața apei.

O gaură plină cu nisip indica locul exploziei. Partea din spate a şlepului se aşezase pe fund, aproape în poziție normală. Plante, rădăcini şi tot felul de alte lucruri elastice se legănau într-una şi într-o parte şi în alta, ca nişte aripioare, sau ca picioarele neverosimil subdimensionate ale unui miriapod greoi, ce înainta trudnic în susul apei. Senzația de înaintare era cu atît mai reală, cu cît curentul îl împingea pe Nico încetişor pe deasupra punții încremenite, pe care se mai zăreau, inutile, trupurile lungi şi subțiri ale unor tunuri încremenite pe vecie. Spre pupa se vedea, de asemenea, cabina şlepului. Pe aici, pe undeva, avea datoria să caute un cîrlig sau un loc potrivit prin care să treacă frînghia, marcînd astfel drumul spre şlepul scufundat.

În partea aceasta nu se observau efecte ale exploziei. Dimpotrivă, uşa şi obloanele închise ale ferestrelor erau intacte. Ar fi vrut totuşi să arunce o privire înăuntru, dar uşa nu cedă. Era complet înțepenită, deşi ivărul negru se mişca uşor, de parcă se umbla în permanență la el. Încercă apoi ferestrele mici. Nici un oblon nu voi să cedeze. Erau închise pe dinăuntru. Nico cunoştea sistemul lor de fixare, dar aceasta îl ajuta prea puțin. Poate că un pic de forță i-ar fi fost de mai mult folos. Mai cu seamă că unul dintre obloane îi păru dispus să cedeze.

Dar dacă se supără Mişu? „Nu ai voie să faci nimic altceva decît ce ți-am spus!" Ei şi! N-are decît! Îşi încordă puterile asupra oblonului care i se păru mai şubred. Îşi rezemă picioarele de peretele cabinei şi trase cu nădejde. Totul era ca un cîrlig sau o balama să iasă de la loc. Simțindu-se proiectat îndărăt, înțelese că a reuşit. Reveni înotînd şi aprinse mica lanternă pe care o purtase prinsă pînă atunci de centură. Înăuntru era întuneric. Fascicolul de lumină îi arăta geamul spart de presiunea apei, după scufundare şi... Tresărirea violentă care urmă îl făcu să se ferească brusc în lături. Îşi puse în fața obrazului cotul îndoit, ca un scut.

Nu veni însă nici o lovitură, şi nimic altceva nu se petrecu; aceeaşi linişte deplină rămase stăpînă. În răstimp însă avu răgazul să judece. Ceea ce văzuse nu putea fi în viață: ochii holbați imens asupra lui, fața umflată, cu buzele mult ieşite în afară, nu puteau fi decît ale unui mort. Da, dar „mortul" mişcase, îi făcuse semn negativ cu capul: „Nu! Nu!" Se clătinase, parcă intenționînd să vină şi să-i închidă fereastra în nas. Dar cîte nu se mişcau în jur, sub influența curenților subacvatici! Nico încercă să se liniştească. De la oarecare distanță îndreptă din nou fascicolul de lumină al lanternei spre fereastra păzită atît de crîncen.

Nu se înşelase: în cabină era cineva. Acum se vedea din profil, parcă între timp se întorsese spre interior.

Nico cunoştea multe legende şi poveşti, le şi credea uneori, văzuse oameni înecaţi, şi chiar încercase să-i readucă la viaţă pe unii. Ştia că dacă cineva stă mai multă vreme sub apă nu mai poate fi reanimat cu nici un chip.

Raţiunea învingea spaima. La urma urmei ce avea el de făcut? Doar să treacă frînghia printr-un cîrlig. Cît se poate de simplu. Întrebarea era dacă nu cumva Karl avea şi el vreun interes aici, în cabina aceasta a morţii.

Nu era de datoria lui să cerceteze mai îndeaproape?

Înfrîngîndu-şi acum sila, mai mult decît spaima, se apropie de geam şi lumină interiorul cabinei. Îl cercetă pe înecat mai atent. Era un militar. Pe trupul umflat de apă uniforma încă se mai ţinea, doar plesnită pe ici, pe colo. Se vedeau în schimb foarte bine petliţele negre, pe care străluceau fulgerele încremenite ale celor doi S, indicînd profesia morţii. Nico ştia destule despre SS-işti! Deci Mişu avea legături cu ei? Ce interes urmărea? Vedea cadavrul umflat, legănîndu-se ca o păpuşă nătîngă, purtînd încă la centură teaca grea a unui pistol de război.

În frunte avea o gaură mică, rotundă. Atîta doar: o mică gaură rotundă. Iar în rest, cabina părea răvăşită; tot ce apa putuse umfla era umflat la maximum, şi tot ce putea pluti plutea la diferite înălţimi şi în diferite poziţii. Toată chestiunea era să aibă curajul să pătrundă înăuntru şi să caute printre toate aceste

lucruri, învîrtite de curent în jurul cadavrului, care mereu se clătina şi se răsucea fără noimă. Poate dezlega taina, poate îşi lămurea în chipul acesta atîtea nedumeriri.

N-ar fi fost mai simplu să agaţe frînghia de un cîrlig şi să se întoarcă? Îşi aduse aminte de ochii lui Karl, care în ultimul moment parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Nico nu mai stătu pe gînduri.

Încălecă geamul. Pătrunse înăuntru, cu o mişcare cam prea largă, ceea ce făcu să se depărteze cadavrul spre peretele opus. Porni să lumineze cotloanele din partea rămasă liberă. În cuşetă se umfla salteaua de lînă. Vîrî mîna în spaţiul de dedesubt.

Nu pierdea, fireşte, din ochi, mişcările cadavrului, care acum avea o tendinţă de apropiere de geam. Încercă să-l împingă, creînd un curent de apă potrivnic. Rezultatul fu că SS-istul o luă spre el. Căută să se dea la o parte, ajungînd la celălalt perete. Dar constată că frînghia care-l lega de mal se încurcase în picioarele din care o cizmă se desprinse fantomatic, îngrozindu-l din nou.

Înţelese că va trebui să descurce frînghia din picioarele mortului...

9

Îndată ce Nico reveni la suprafață, îi găsi pe ceilalți într-o încordare tăcută.

Mişu ceruse încă o dată lui Karl să se scufunde, după întoarcerea băiatului. „Nici mort!" îşi înăbuşise acesta urletul, care-l sugrumase parcă.

Mişu nu putea risca să-l lase pe mal şi să se ducă el sau să amîne. Nu era timp de pierdut. Karl putea să-şi ia măsuri, să fugă. Îl amenințase cu pistolul, dar n-a reuşit să obțină nimic, nici aşa. Trebuia să se decidă.

— Nico, zise el băiatului, cu vocea scăzută, rămîi pe mal acum. Am să cobor eu. Tu să nu faci nici o mişcare. Nu-l asculta pe Karl. Ştiu că n-ai încredere în mine, dar ascultă-mă. Ai să pricepi mai tîrziu.

Nico îşi lăsă capul în pămînt.

Fără să mai stea pe gînduri, Mişu se îndreptă spre costumul de scafandru, abia lepădat de Nico. Trupul lui atletic scînteie în ultimele raze ale soarelui. În centura de plumb, îmbrăcată în piele, îndesă într-o teacă pe măsură un cuțit scurt, de vînătoare, şi plonjă.

— Dezleagă-mă! icni Karl.

Nico nu făcu nici o mişcare.

— Dezleagă-mă, nu pricepi? Doar îmi eşti prieten, se rugă el din nou. Ticălosul ăsta ne vrea răul. Are să te ucidă şi pe tine... Hai să fugim.

Nico şovăi. Îl muncea gîndul: „Dacă Mişu, într-adevăr, e omul hitleristului ăla înecat? Ce punea la cale? Mai bine să scape şi să anunțe autoritățile..."

Sigur, aşa va face. Zvîrli în apă, fără să mai stea în cumpănă, revolverele celor doi, şi începu să-l dezlege pe Karl.

— Da, hai să plecăm, nene Karl. Să-l denunțăm! strigă nerăbdător.

— Tu să taci! îl repezi deodată Karl. Nu trebuia să te duci să cauți şlepul, şi nu trebuia să-l găseşti, dacă te-ai dus...

— Dar bine, era vorba de viața ta!

— Lasă-mă în pace! mai spuse Karl, privind spre apele Dunării, dar nu de-a dreptul, ci pe furiş, cu precauții, ca un şacal.

În momentul următor făcu un salt fulgerător şi se aruncă în apă.

Zadarnic mai strigă Nico după el:

— Nu, nene Karl, nu!

Karl intrase sub barcă.

Mişu făcuse imprudența să nu se atingă de al doilea sac legat de fundul bărcii. Şi tocmai după acest obiect umbla acuma, tremurînd de nerăbdare, Karl. Din el scoase cel de al doilea costum de scufundător.

Soarele îşi şi înfipsese primul colţii de aur în culmea muntelui de dincolo de Dunăre. Deşi Nico îl mai strigă o dată pe Karl, acesta se făcu a nu-l auzi. Se cufundă binişor în undele care loveau malul... Nu mai făcuse niciodată scufundări. Privea cu multă grijă fiecare umbră dintre cele care se înmulţeau în jurul lui. Se ţinea de frînghie. Fumuriul albastru al adîncurilor căpăta din ce în ce mai mult nuanţele cernelei. Karl strîngea cu toată puterea în mînă prăselele cuţitului pe care-l găsise în lăcaşul lui din centura de piele a costumului.

Era fatal ca în curînd să-l întîlnească pe Mişu, care revenea dezamăgit şi neplăcut impresionat de tot ce văzuse în şlepul descoperit de Nico. Creierul acestuia era muncit de presupuneri şi de planuri, pentru că nici o clipă nu renunţase la proiectul de a pune mîna pe caseta Şacalului.

Deşi înainta fără grijă, avu totuşi un moment de şovăială. Observă, în jocul de umbre din faţa lui, o siluetă care nu putea să fie decît a unui om. Atunci îşi aduse aminte de celălalt sac şi de primejdia pe care putea să i-o aducă. Înţelese că Nico fusese tras pe sfoară de Karl, şi-l eliberase. Bănuise de la început că e primejdios să-i lase pe mal, dar nu mai putea da înapoi. Era acolo, şi trebuia să ia caseta cu orice preţ, să pună mîna pe documente.

Scoase din centură cuţitul scurt, care fulgeră palid în umbra din ce în ce mai albastră.

Făcu imediat o mişcare în lături, ca să nu se lase surprins, ci să surprindă el.

Dar şi celălalt era atent; îl văzu bine atacînd, şi astfel izbuti să se ferească de arma lui ucigaşă. Se răsuci pe spate. Îi veni lui Karl, apoi, în coastă. Dar Karl se repezi asupra lui ca un rechin. Cu o forță neaşteptată, Mişu se dădu mai la fund. Karl îl urmări.

Mişcările bruşte ale luptei din adînc stîrneau o volbură fină de nisip, care le îngreuna vederea. Mişu încerca să împingă lupta spre suprafața apei. În acest scop, loviturile sale erau mai mult îndreptate spre bretelele care susțineau bidonul cu oxigen al lui Karl. Acesta, la rîndul lui, ataca năprasnic. Strîngîndu-se ca un arc pe fundul solid al fluviului, el se destinse cu putere. Țîşni ca o viperă spre celălalt, spre inima lui, cu cuțitul întins, implacabil.

În albastrul apei apăru o dîră mai întunecată. Mişu sîngera. Karl îl atinsese în regiunea pieptului, dar nu adînc.

Deşi cele două forțe angajate în ciocnirea subacvatică păreau să fie de aceeaşi putere, lupta părea totuşi inegală, din pricină că Mişu opunea un calm prudent furiei crescînde a lui Karl.

Atitudinea lui Mişu se explica în felul următor: ajunsese la şlep, scotocise cabina şi nu găsise caseta — să fie acesta un semn că adversarul său, Karl, o îngropase totuşi, aşa după cum susținuse ultima dată? În acest caz, Mişu nu avea nici un interes să-l

ucidă pe Karl. Karl însă avea toate motivele să termine cu Mişu, şi încă în cît mai scurt timp! De aceea se repezea cu cuțitul întins înainte, din ce în ce mai primejdios. Mişu nu se mulțumea numai să pareze; ataca şi el, dar fiecare mişcare a lui era subordonată țelului de a împinge bătălia spre mal şi spre suprafața apei. În ciuda usturimilor pe care i le dădea rana de la piept, el nu-şi pierdea luciditatea. Karl ataca dezlănțuit, lăsîndu-se tras în cursa pe care i-o întindea Mişu. Mîna lui înarmată devenea însă din ce în ce mai primejdioasă.

Mişu, în schimb, lovea premeditat. Pe lîngă faptul că îl atrăgea spre mal, urmărea totodată să taie cureluşele care țineau bidonul cu oxigen în spinarea lui Karl. Norocul lui Karl era că făcea mişcări prea dezordonate, aşa că lui Mişu îi venea greu să-şi atingă ținta cu precizia pe care o dorea.

Karl îi urmărea cu asiduitate inima, numai inima, mai cu seamă inima. Făcu un ocol larg. Încerca mereu să-i vină lui Mişu în spate.

Pe Mişu îl ajuta însă faptul că mai făcuse exerciții subacvatice; se putea mişca mai uşor, ceea ce îi permitea să scape de loviturile directe. Încerca tot felul de stratageme. De exemplu, se lăsă greu la fund, pînă ce picioarele i se înfundară în mîlul albiei, îşi adună trupul, după care se destinse, împingîndu-se puternic de solul tare. Karl tocmai venea pe la spate. Țîşnind spre el, Mişu îl lovi cu capul în bărbie. Fu ca o lovitură

de box. Karl, ameţit, se retrase. Mişu şi-ar fi putut fructifica lovitura, dar constată că i se îngreuna respiraţia. Nu înţelese de la început de ce. Îşi pipăi rana de la piept, dar în afară de usturimi şi împunsături dureroase nu simţi nimic altceva. Ce se întîmpla cu el?

Nu avu timp să reflecteze prea mult la situaţia lui, căci Karl îl atacă iarăşi.

10

De pe mal, Nico încerca să înţeleagă ce se întîmpla sub suprafaţa de un luciu mat al Dunării, peste care lumina zilei se prelingea. Îşi închipuia ciocnirea cruntă dintre cei doi, şi tare ar fi vrut să ştie unde avusese loc întîlnirea dintre ei. Poate chiar lîngă cabina şlepului scufundat, în prezenţa acelui martor mut pentru totdeauna, cadavrul SS-istului mort de mult?

Pentru că nu putea interveni nicicum, juca tontoroiul pe mal, ca şi cînd l-ar fi cuprins frigul; era însă numai din pricina nerăbdării şi zbuciumului dacă făcuse bine ceea ce făcuse. Îi veni în minte să-şi arunce hainele de pe el. Rămase doar în costumul de baie, gata pregătit să sară în apă, dacă va fi nevoie.

Soarele, care se ridica peste bariera înaltă a munţilor de la apus, parcă trăgea după sine, ca pe-o trenă nevăzută, căldura.

Mişu respira din ce în ce mai greu, luptîndu-se pe de o parte cu furia dezlănțuită a lui Karl, şi pe de altă parte cu temerile sale: dacă i se va termina aerul?

Karl îi era superior acum şi din acest punct de vedere. Înțelegînd însă că nu-i mai rămînea mult timp ca să reziste, Mişu îşi înteți atacurile. Reuşi să taie una din bretelele de la bidonul lui Karl, dar cu asta treaba era făcută abia pe jumătate. Karl îi înțelese tactica şi se repezi fulgerător asupra adversarului său. Mişu abia izbuti să se ferească din cale. Cuțitul îi trecu pe lîngă umăr.

Dar imediat apoi avu întreaga spinare a lui Karl în față, fără apărare. Ar fi putut înfige cuțitul pînă în prăsele. Într-o situație asemănătoare, Karl n-ar fi şovăit nici o clipă; el însă căută numai cureaua cealaltă a bidonului. Ar fi reuşit poate, dacă celălalt, dîndu-şi seama de primejdie, nu s-ar fi răsucit brusc, punîndu-l din nou în bătaia cuțitului.

Mişu abia mai putea vedea. Îl făcu atent doar sclipirea stinsă a lamei îndreptată spre pieptul lui.

Nu mai avea aer!

Trebuia să ajungă neapărat sus. Înotă cu gesturi desperate, să iasă din zona primejdioasă. Țîşni apoi spre lumină. Lumina aproape că-l orbi. Îşi smulse casca de pe cap, adunînd aer mult, cu gura lacomă, larg deschisă. Se cufundă imediat, căci pericolul de dedesubt se făcuse dublu. Karl l-ar fi putut spinteca foarte uşor şi foarte simplu.

Într-adevăr, chiar venea spre el cu cuțitul întins. Nu mai avea casca acum, şi nimic altceva nu-i mai stătea în puteri lui Mişu, decît să se bazeze pe propria rezistență a plămînilor lui. Ținea ochii larg deschişi, chinuit de dureri ascuțite în globurile ochilor. Avea grijă să nu se cufunde prea tare, ci doar atît cît să se apere de loviturile mortale pe care i le pregătea Karl. Respingîndu-l, înota fulgerător spre aer, se reîntorcea şi, în acest efort, atacat din ce în ce mai rapid, simți că-şi pierde din mînă arma.

Karl căuta acum să-l tragă tot mai adînc.

Se repezea din ce în ce mai decis să-l ucidă, şi Mişu înțelese că era pierdut. Creierul i se făcuse tot mai greu. Privirea nu mai avea putere. Nu-şi mai putea stăpîni nervii şi, ieşind încă o dată la suprafață, lansă, cît îl mai lăsară puterile, un strigăt prelung de ajutor. Un singur sunet pluti pe Dunăre şi se sparse de stîncile încremenite şi de munții din jur.

De cum îl văzuse prima dată, Nico sărise în apă. Acum înota cu o putere de care niciodată nu se crezuse în stare. Cu toate acestea i se părea că se apropie extraordinar de încet de locul unde se dădea lupta între stihii. Capul roşcovan al lui Mişu dispăruse sub apă. Sunetul acela sinistru, pe care-l scosese din gîtlejul uscat, se topise de mult, ca un abur. Unde trebuia să ajungă? În jur, fața mişcătoare a apelor se legăna pustie. Nici un semn, nici un indiciu. Întorcînd privirea spre mal, încercă să se orienteze. Dar privirea

străbătea destul de greu prin fumegările albăstrii, tulburate de luptă. Încremenirea naturii înconjurătoare părea definitivă, ca şi cînd ar fi ajuns într-un alt timp, cu totul necunoscut şi misterios...

Nico făcu un salt scurt, cufundîndu-se chiar în clipa cînd un zvîcnet uşor al apelor îl atinse. Înaintă cu ochii deschişi, primind în obraji o mişcare de curenți subacvatici.

Se cufundase în clipa cînd Mişu, adunîndu-şi rezervele de forță, reuşise să mai iasă o dată la suprafață. Cînd căscă gura trăgînd cu sete, nu mai era sigur dacă adună aer sau apă.

Nico zări prin orizontul opac de sub apă foarfecele unor picioare care băteau dezarticulat şi totodată un trup ca de țipar care se repezea înainte...

Revenind sub apă, Mişu îşi dădu seama că avea acum doi adversari. Ar fi vrut să facă un semn către Nico, dar Karl se apropia cu cuțitul în mînă. Nu avea altceva de făcut decît să se ferească. Cu un spasm supraomenesc se dădu pe spate, înotînd apoi cu capul în jos, spre adînc. Simțind pămîntul sub picioare, se adună ca un arc şi-şi făcu vînt. Urechile începuseră să-i zvîcnească rar, dureros. În curînd va fi la suprafață. Va putea lua iarăşi aer. Se înălța cu viteză.

Lovitura pe care o simți în moalele capului fu amortizată de presiunea apei. Dar îşi dădea seama că împinge pe cineva în sus. De cum ajunse la suprafață se feri cu repeziciune. La cîțiva metri de el se afla Karl.

Îi vedea ochii injectați, plini de ură, în dosul sticlelor rotunde ale vizorilor. Era convins că se va repezi din nou asupra lui. Acum va veni lovitura mortală. Mişu aproape că se resemnase să o primească... Doar o clipă; în următoarea clipă se revoltă atît de puternic, încît fu gata să se repeadă din nou asupra lui Karl.

Atunci însă îşi dădu seama că între ei se afla Nico. În secunda următoare observă că nici Karl nu mai avea în mîini cuțitul. Şi abia pe urmă pricepu că Nico le spunea repede ceva...

11

Aşteptau pe mal. Karl dăduse costumul de scufundător lui Nico, care se dusese din nou în adîncul apelor, după casetă. Povestirea lui îi uluise, deşi nu avuseseră vreme să o judece cu de-amănuntul. Contrar dispozițiilor date de Mişu, băiatul scotocise cabina Şacalului, găsise caseta şi, bănuind că ea e motivul disensiunilor dintre Karl şi Mişu, o luase şi o ascunsese în altă parte.

Cum trecuse atîta vreme de cînd porniseră expediția, Mişu hotărîse să-l trimită pe băiat după casetă. Nu mai avea ce face.

Fireşte, Karl redevenise drăgăstos şi atent față de Nico, dar Mişu nu putea încă să intervină, să dea nici

o explicație. Trebuia să-l supravegheze pe Karl, care era din ce în ce mai primejdios.

Se reflecta pe ape o lumină albăstrie, ireală parcă în stare să încălzească şi o inimă de piatră. Dar cei doi de pe mal nu aveau ochi s-o vadă şi sensibilitatea să o primească. Ei se pîndeau reciproc, plănuind cum să se extermine unul pe celălalt în timpul foarte scurt, de cîteva minute numai cît urma să lipsească băiatul dintre ei.

Abia se şterseseră, deci, de pe faţa apei cercurile lăsate de scufundarea lui Nico, şi Karl, cu un salt scurt, apucă una din vîslele bărcii, repezindu-se asupra lui Mişu. Alte arme nici nu mai erau, căci atît revolverele cît şi cuţitele zăceau pe fundul fluviului; Mişu însă nu avea nici măcar o vîslă, aşa cum avea Karl. Era nevoit să se bată cu mîinile goale. În primul rînd trebuia să se apere de loviturile pe care Karl le împărţea cu repeziciune; vîsla făcea aerul să vîjîie. Lui Mişu îi trebuia multă agilitate, ca să se ferească de arma primejdioasă care se abătea asupra lui.

Însă, oricît de abil reuşi să pareze prima serie de lovituri, cedînd terenul pas cu pas, era logic că în acest fel nu va putea rezista multă vreme. Afară de asta, Mişu nu era omul care să se lase cu una, cu două.

Împiedicîndu-se de un bolovan, el căzu pe spate. Se răsuci imediat ca un şarpe, căci Karl dădea năvală.

Izbind cu sete, acesta simți lemnul vîslei vibrîndu-i între degete ca o vergea de oțel.

În clipa următoare o simți mai uşoară. Şi pînă să-şi dea seama ce se întîmplase (îl omorîse pe Mişu sau îl rănise numai?) se pomeni în ochi cu un pumn de nisip. Lovit în umăr, Mişu avusese prezența de spirit să se apere astfel. Apoi luase inițiativa. Adună cu repeziciune partea din vîsla ruptă şi căzută pe jos, parînd imediat o nouă lovitură. Orbit, Karl învîrtea nebuneşte în jurul său capătul de lemn care-i mai rămăsese.

Arma lui devenise acum mai primejdioasă, pentru că ruptura lemnului se isprăvea într-un vîrf ascuțit, aproape ca de lance. Ghinionul lui că nu vedea încă decît tot ca prin ceață. Nu-şi dădu astfel seama de avantajul armei sale şi de faptul că celălalt nu se putea bate decît cu o mînă. Cealaltă îi era imobilizată. În acelaşi timp, mişcările lui dezordonate îl sleiau. Totuşi, ideea că în curînd caseta va fi a lui, îi insufla puteri noi.

Acum, Mişu dorea să termine cu Karl cît mai repede; în orice caz, înainte de a reveni la suprafață Nico. Poate că văzîndu-l pe Karl încleştat într-o nouă luptă, va arunca pentru totdeauna în valuri prețioasa casetă. Gîndul îi dădea forțe nebănuite — şi ca să lovească în continuare, şi ca să-şi înfrîngă durerea umărului lovit. Îl pîndea pe Karl din ce în ce mai conştient că trebuie să-l lovească decisiv.

. . . . . .

— Aşa, Nico, acum o să stai liniştit, să mă asculți.

— Nu vreau. Eşti un om rău. Ce ai avut cu Karl? Ce te leagă de hitleristul ăla din şlep?

— Ascultă-mă, Nico, şi judecă pe urmă. O vezi? urmă Mişu şi-i arătă caseta. Iată ce păzea Karl. Karl e omul hitleriştilor, nu eu. Într-adevăr, cu totul întîmplător el a lipsit de pe şlepul Şacalului, cînd acesta s-a scufundat. Dar el cunoştea taina casetei, şi de aceea nu l-a răbdat inima să se retragă mai departe de convoiul de şlepuri hitleriste. A rămas aici, cu acte false, să pună mîna pe ea. Pe documente şi bijuterii. În planurile lui nebuneşti, de a ajunge la şlepul scufundat, a mizat şi pe tine, pe pasiunea ta pentru înot şi scufundări spectaculoase. Te antrena în acest scop, lăudîndu-te şi făcînd-o pe sentimentalul. Se poate totuşi ca în el să fi tresărit şi unele simțăminte umane, totuşi nici o clipă nu şi-a pierdut din vedere țelul. De asta trebuie să fim siguri!

Mişu privi îngîndurat caseta, pe care n-o deschisese nimeni încă.

— Se găseşte aici, continuă cu alt ton, sinteza dintre violența oarbă a unui război nesăbuit şi nedrept şi lăcomia de cea mai joasă speță. Tot ce e aici, nu e doar aurul pe care-l rîvnea Karl, ci rămăşițele triste ale unor victime, ale unor cadavre jefuite de nişte şacali

înfiorători, de fasciştii care ne-au cotropit şi nouă ţara. Nu, Nico, n-am să-ţi arăt ce e înăuntru. Ochii tăi să rămînă limpezi pentru totdeauna! Acum, despre *Mişu*. Iată ce s-a întîmplat pe şlep în ziua exploziei: Mişu a venit la cel care era supranumit Şacalul. Îţi mai aminteşti de gaura din fruntea Şacalului?

Nico revăzu fantoma sinistră din cabina de sub ape. Făcu un semn afirmativ cu capul.

Arătînd spre casetă, cel care fusese pînă atunci „Mişu" continuă:

— Mişu nu ştia nimic de aur. El trebuia să preia nişte documente de spionaj. Înţelegi? Dar Şacalul îşi apăra aurul. Mişu l-a ameninţat cu revolverul. Şacalul i-a arătat butonul care putea să arunce totul în aer. Atunci, Mişu l-a împuşcat. Muribundul, fie că şi-a adunat ultimele puteri, fie că a căzut pe buton, fapt este că Mişu a văzut ce se întîmplă şi a mai avut doar timpul să sară înainte de explozie. El umbla după actele acelea, trimis de tovarăşii lui... Se dădeau luptele de eliberare, şi Mişu era printre cei mai de încredere oameni ai noştri.

Nico îl privea cu ochi mari, întrebători, pe „Mişu".

— Fireşte că toate astea le ştiu de la Mişu însuşi, urmă omul; cu el am făcut un „schimb de experienţă", după ce l-a vizitat pe Karl noaptea, în chip de fantomă. Am venit în locul lui.

— Atunci, cine eşti? întrebă gîtuit Nico.

Zîmbind cu blîndețe, „Mişu” spuse în loc de răspuns:

— Greu îi vine unui om să se prefacă, şi încă în chipul ăsta. Te rog să mă scuzi pentru tot ce ți-am făcut zilnic. Am vrut să te îndepărtez. Nu-s pentru copii treburile astea. Ba m-ai şi încurcat!... Dar Karl — şacalul ăsta prefăcut — te ademenise, să te folosească el cumva, să-i aduci caseta, să ne-o ia înainte, să fugă. Şi n-am mai avut încotro. Oricum, pînă la urmă, fără să ştii, tot m-ai ajutat să pun mîna pe casetă.

— Nu, nu-i adevărat. Mai mult ți-am pus piedici, n-am ştiut, făcu Nico ruşinat. Dumneata ai vrut să mă aperi, şi eu... Dar de ce a trebuit toată povestea asta? De ce nu l-ați prins pe Karl... Puteați afla de la el, şi ați fi luat caseta, fără să-ți pui capul în primejdie.

Omul zîmbi:

— Eşti încă un copil. Nici mort, Karl n-ar fi destăinuit nimic. Pentru el ar fi fost totuna ce i se întîmpla, dacă era dezvăluit de noi. De asta a trebuit să mă dau drept unul dintre superiorii lui, şi să forțez lucrurile în felul acesta. Ăştia nu se dau în lături de la nimic. Mai ales cînd sînt încolțiți. Ai învățat şi tu şi-oi fi auzit de la părinți destule.

— Da, ştiu, răspunse Nico, cu ochii sclipindu-i încă de emoție. Asta era deci una din comorile ascunse în adîncurile Dunării, despre care vorbeai... caseta.

Tăcu un moment, furat de gînduri, apoi se lumină deodată:

— Dar povestea cu statuile acelea e tot adevărată?

— E o legendă, băiatule; cine ştie? Atîtea comori ascunde Dunărea, că ar merita, zău, să se ocupe cineva de ele. Poate vei fi tu acela... Eu în nici un caz, pentru că am alte treburi...

Şi Nico privea lung Dunărea pe care alunecau pîlpîiri de lumină. Dunărea se cufundase în linişte.

Redactor responsabil: DELIA DAMIRESCU
Tehnoredactor: GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 18.10.1966. Bun de tipar 26.11.1966. Apărut 1966. Comanda nr.7473. Tiraj 80.140. Hîrtie ziar sul de 50 g/m^2, 700x1000/32. Coli editoriale 2,17. Coli de tipar 2. A.T. 12.504. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R-93

Tiparul executat sub comanda nr. 60.689 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București – Republica Socialistă România

Lei 1,50
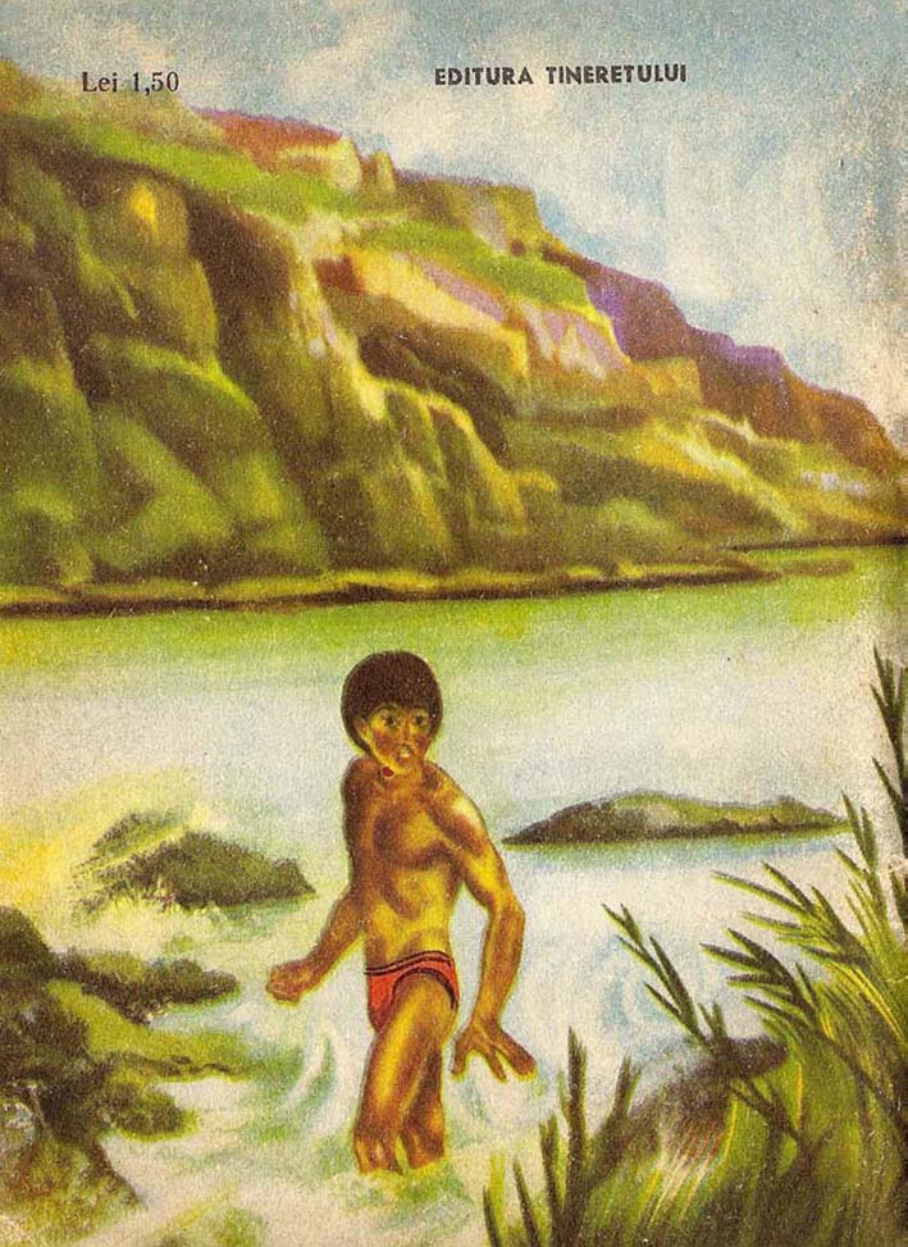
EDITURA TINERETULUI